

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια ὀκτακόσα κι' ἑνεννινταῆξη,
στέφανον λαχάνων ἡ πατρὶς ἄς πλέξη.

Δωδέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα μας πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — ὅ κ τ ῶ φ ρ ᾶ γ κ α εἶ ν α ι μ ὄ ν ο .
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δέ κ α φ ρ ᾶ γ κ α κ αὶ ὁ τ ὸ χέ ρ ι .

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῇ
πρὸς δύο εἰκοσάφραγκα, κι' ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Ἐκτὴ τοῦ Μαρτίου καὶ δεκάτη,
παίζουν κωμωδίας ὁτὸ Παλάτι.

Ποῦντος πεντακόσα, πέντε καὶ σαράντα,
δυνατὸ νυκτέρι ὁτὴ Βουλὴ σάν πάντα.

Λόγος τοῦ Φαδουλῆ τοῦ φαμφαρόνου πρὸς τὸν σεπτὸν Διάδοχον τοῦ Θρόνου.

Ἐλεγα, Διάδοχέ μου, πῶς θὰ γίνης δίχως ἄλλο
Πρόεδρος τῆς Ἑταιρίας τῆς Ἀρχαιολογικῆς,
κι' ἐγὼ χαίρων μὲ λαντέρνα τὴν ἀνάστασιν νὰ ψάλλω
τῆς ευκλείας τῆς συγχρόνου καὶ τῆς προπατορικῆς.

Ἐλεγα κι' ἀρχαιολόγον μέσα ὅτ' ἄλλα νὰ σᾶς ὀῶ
κι' ὅλο νὰ χοροπηδῶ.
Ἐμακάρισα τοῦ γένους τὴν στραβὴν καὶ μαύρην μοῖραν
μὲ τραγούδι περισσά,
κι' ἔλεγα πῶς μὲ τοῦ Κόδρου τὴν ἱστορικὴν πορφύραν
καὶ μὲ πέδιλα χρυσά
ὅτ' ἡν Ἀκρόπολιν ἐπάνω θ' ἀνεβῆτε πετακτὸς
ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτός.

Ἐφαντάσθην πῶς ρεμβώδης, Ὑψηλότατε, καὶ μόνος
κατησπάζεσθε τὰς πέτρας τοῦ παγκάλου Παρθενῶνος,
καὶ κατάνυξις κατεῖχε τὴν ψυχὴν σας ἱερὰ
καὶ σᾶς ἔκουσα νὰ λέτε τέτοια λόγια σοβαρά.

Ἐ Παρθίνε τῆς σοφίας, ὦ Διὸς μεγάλη κόρη,
κρούσε πάλιν τὴν ἀσπίδα μὲ τὸ πάγχρυσόν σου δόρυ,

τὸν καλὸν λαόν μου σῶσε,
ποῦ τὸν ἔχει πιᾶσει ψόφος,
κι' εἰς ἐμέ σοφίαν δῶσε
νὰ τὸν κυβερνῶ πανσόφως.

»Ὅταν δὲ καὶ πάλιν φθάσῃ νέον πλήρωμα τοῦ χρόνου
κι' ὁ μπαμπᾶς μου ξαναφύγῃ γιὰ νὰ βρῇ τοὺς συγγενεῖς
καὶ μ' ἀφήσῃ τὰς φροντίδας καὶ τὰ βάσανα τοῦ Θρόνου,
μὴ τὸν Ἀντιβασιλέα τῶν Ἑλλήνων λησμονῆς.

»Τρέξε τότε, θεῖα κόρη, φώτιζέ με νὰ ρεμβάζω,
νὰ μισῶ τὰς ἀποκαύσεις,
καὶ φαρδὺ πλατὺ βοήθα τὸνομά μου νὰ τὸ βάξω
σὲ διορισμούς καὶ παύσεις.

»Φώτιζε τῆς Μανωλάδας τοὺς ἀγρότας νὰ μοῦ δίνουν
τὸ χαράτσι τακτικά,
κι' εὐπειθέστατοι γιὰ πάντα ὅτ' ἂν ἀφέντῃ ν' ἀπομείνουν
γιὰ νὰ ζοῦν βασιλικά.

»Σὺ νοθεύεις τοὺς ἀγρότας πῶς δὲν πρέπει ν' ἀδικοῦν,
ἀλλ' ὀφείλουν τοὺς ἀνθρώπους τοῦ κυρίου των ν' ἀκοῦν,
νὰ μὴν πέφτῃ κάθε τόσο κοντακίδι καὶ μπερντάχι
ὅτ' ἡν ἐλευθερὴ των ράχη.

»Φώτιζέ τους πότε λάδι, πότε βούτυρο νὰ στέλλουν,
ἢ κανέν' ἀρνὶ θρεμμένο καὶ καμμιὰ παχειὰ γελάδα,

φώτιζέ τους, 'Αθηνά μου, νά μὴ σκούζουν καὶ νά θέλουν
νά τοὺς δώσω σὰν ἱππότης τὴν φιλότατην Μανωλάδα.»

Τέτοια λοιπὸν σὰς ἄκουσα 'στὴν 'Αθηνά νά λέτε
καὶ κάποτε νά κλαίτε,
κι' ἡσθάνηται, 'Υψηλότατε, πολλὴν καὶ κρύαν φρίκην
ὅταν σιγῶν προσήλθετε 'στὴν 'Απτερον τὴν Νίκημ.

Κι' εἶδα τὴν 'Απτερον αὐτὴν 'στὸ στιβαρὸ σας χέρι
πλατεῖα φτερά νά κἀνη,
καὶ παρ' ὀλίγον νά φευγε πρὸς ἄλλα ξένα μέρη
καὶ τότε ποῖος τὴν πιάνει!

Νικῶν παιᾶνας ἤκουσα νά γλυκοτραγουδῇτε
καὶ τῆς 'Απτερον τὰ πτερά σὰς εἶδα νά μικθῇτε,
καὶ πᾶς αὐτὸ τὸ μικθὲν τῆς Νίκης τῆς πανδήμου
προσῆλθε νά κυττάξῃ,
ὁ δὲ μπαμπᾶς σας ἔλεγε «μὴ τὴν μαδᾶς, παιδί μου,
κι' ἄφες τὴν νά πετάξῃ.»

Μὰ σεῖς δὲν τὸν ἀκούσατε
κι' ὅλο τὴν ἐμκενῶσατε,
ὡς ὅτου τὴν ἀφήσατε σὰν μικθὴν κότε
καὶ Νίκη πάλιν 'Απτερος ἀπέμεινε σὰν πρῶτα.

Καὶ τότε ρωμαλεὸν κι' εὐσταλῇ
πρὸς διεθνεῖς Ἀγῶνας σὰς ὠδήγει,
καὶ πίσω σας ἐφώναζαν πολλοί:
«προσέξτε καλὰ νά μὴ σὰς φύγῃ.»

Κι' εἶδα πῶς ἐκαθίσταμεν ἡμῶς
παρὰ τὴν βᾶσιν κίοντος βομβοῦ
μὲ πνεύματος ἐξάρσεις καὶ καρδίας,
κι' ἦλθε κι' ὁ προσφιλεὶς ὁ Καββαλίας,
ὁ μύστης τῶν ἀρχαίων μεγαλειῶν
καὶ τούτου καὶ τοῦ μέλλοντος αἰῶνος,
ποῦ μ' ἔνα τετραπέρατον βιβλίον
τοῦ 'τίναξε τὴν γούνα' ὁ Σβορώνος.

Κι' εἶδα πῶς ἀπρηνήθητε τοῦ Θρόνου τὰς τρυφάς
κι' ἐτρέχατε νυχθημερὸν εἰς τὰς ἀνασκαφάς,
κι' ἐγὼ κοντά σας ἐτρέχα μ' ἕνα τσαπὶ 'στὸ χέρι
μὲς 'στὰ βυθιὰ μεσάνυχτα κι' ἡμέρα μεσημέρι.

Κι' ἀγάλλματ' ἀνευρίσκαμεν μ' ἕνα μονάχα σκέλος
κι' ἀσκαφτο δὲν ἀπέμεινε μὲς 'στὴν 'Αθηνά γῶμα,
ὡς ποῦ τὴν 'Ευνεάκρουνον εὐρήκατε 'στὸ τέλος
κι' ὁ Δαῖρπελὸς ἔχασατ' ἐνός μὲ δύο πῆχες στόμα.

Τίποτε δὲν σὰς ἔθελε καὶ δὲν σὰς συνεκίνησε
καὶ γιὰ τὴν ἀρχαιότητα σὰς ἀνέψε γιαγλίει,
μὲ πάθος δὲ καὶ μ' ἐκστασιν ἀρχαϊκῆς λατρείας
ἀφίνατε τὰς ἀληθείς καὶ ζώσας χορευτρίδας,
καὶ κάλλος ἐθνεύατε 'Αφροδιτῶν ἀψύχων,
κι' ἐγὼ μαζί σας ἐσπεύδα κεφαλαγῶν καὶ βίχων.

Μὴν κάθεσθε, σὰς ἔλεγα, εἰς κάθε πέτραν κρύαν
γιατὶ 'μπορεῖ νά πάθετε καὶ νά συναχωθῆτε,

μὰ σεῖς μὲ στοικότητα καὶ μ' ἀδιαφορίαν
ἠκούατε τοὺς λόγους μου χωρὶς ν' ἀποκριθῆτε.

Καὶ μ' ὅλον τὸ Βασιλικὸν καὶ λάμπον μεγαλεῖον
ἐμπρὸς 'στὰς Κρυάτιδας σὰς εἶδα μὲ σεβντᾶ,
καθὼς εἰς τὴν Γαλάτειαν ὁ πάλαι Πυγμαλίων,
χωρὶς 'στὰς διαχύσεις σας καμμία ν' ἀπαντᾷ.

Μὲ μάρμαρα σὰς ἔβλεπα νά κάνετε παρέα
κι' ὅλην τὴν ἀρχαιότητα τὴν 'Ξέρατε φαρσί,
κι' ἕνα χρυσοῦν ἐδώσατε κι' ἀρχαῖον ἀμφορέα
'στὸν σεβαστὸν πατέρα σας νά βάζῃ τὸ κρασί.

Καὶ βλέπων σας ἐγάζευε κάθε χαλὸς ἐρίφης
κι' ὅλος ὁ κόσμος ἐκθαμβὸς ἐξίστατο κι' ἠπόρει
πῶς ἕνας τέτοιος ἔγινε σοφὸς ἀρχαιοδότης
τοῦ Βασιλεῖς τάχα.

Κι' ἐπιγραφὰς βουστροφηδὸν
ἐρμηνεύεις ἀστραπηδὸν,
ἐγὼ δ' ἀνέκραζα πηδῶν:
«ποῖα 'στὸν θρόνον λαμπηδῶν».

Ὁ Περικλῆτος μοναχά, πολὺ χυδαῖον κτήνος,
ποῦ δρόλου δὲν τὸν συγκινοῦν τὰ μάρμαρα κι' οἱ λίθοι,
μήτε Φειδίας, Μνησιχλῆς, Πεισίστρατος κι' Ἰκτίνος,
ιδῶν πῶς μετηλλάξατε τὸν βίον τὸν συνήθη,
ἐθύμωσε 'στ' ἀληθινὰ κι' εἶπε μὲς 'στὸν θυμὸ του:
«ὁ Καββαλίας τὸ παιδί τὸ 'πῆρε 'στὸ λαιμό του».

Ἄλλ' ὅμως, 'Υψηλότατε, κρίμα καὶ πάλιν κρίμα!...
τῶν ὑψηλῶν σχεδίων σας ἀπέκοψαν τὸ νῆμα,
καὶ Πρόεδρον σὰς ἔκαμαν μὲ δεκαεῖς μαῦρα
κι' ἔγινε τόση χάβρα,

κι' ἴσως δὲν ἀναλάβετε κι' αὐτὴν τὴν Προεδρείαν
καὶ τότε θρῆνος ὁ 'ἀκουσθῇ πικρὸς 'στὴν ἑταιρείαν.
Θλίψις στυγνὴ κατέλαβε καθέν' ἀρχαῖον μύστην,
ἡ δ' ἀρχαιότης ἐπαθεν ἀπώλειαν μεγίστην,
κι' ἐγὼ τὰ ποτελέσματα μαθὼν τῆς ἐκλογῆς
καὶ μὲ τοὺς μαύρους ψήφους σας 'στὰ καίρια πληγεί,
αἰδῶς αἰδῶς, ἐφώναξα, μωρὲ παιδιὰ 'ντροπή,
τοῦ κάκου... 'στὸ Ρωμαῖκο δὲν εἶναι προκοπή.

Κι' ἂν ψῆφον δὲν σὰς ἔδωσαν καμπόσοι... τὴν κακὴν
ὅλ' ἡ 'ντροπὴ 'δική των...
ἀργότερα τὸ λάθος των, Διάδοχε, θὰ νοιώσουν
καὶ θὰ τὸ μετανοήσουν.

Ἐσεῖς παρασκοτιζέσθε καὶ μ' ἄλλας ἀσχολίας,
κι' ἂν μύστην δὲν σὰς ἔχρισαν τῆς παλαιᾶς ευκλείας,
ἔχετ' ἐμπρὸς τὴν γενεάν συγχρόνων 'Αθηναίων,
ἔχετε καὶ τὸ Στάδιον, Διάδοχε, τὸ νέον,
ποῦ τᾶρχισαν μὲ μάρμαρα κι' ἐτέλειωσαν μὲ ζύλα
κι' ἐνός 'Αβέρωφ τὸ πουργὶ θὰ ξαναπάθῃ νύλα.

Νὰ φάτε δὲν προφθάνετε μὲ τούτους τοὺς ἀγῶνας
καὶ δὲν σὰς μένει μιὰ στιγμή καὶ γιὰ τοὺς Παρθενῶνας,
ἀλλ' ἔχετε μπελάδες
καὶ μὲ τῆς Μανωλάδας,
κι' ἂν μερικοὶ δὲν συμφωνοῦν τὴν Προεδρείαν ν' ἄρετε
καὶ ν' ἀναπνεύσετε καὶ σεῖς ἀρχαῖκὸν αἶρα,

Δοκιμαὶ τῆς 'Αντιγόνης,
ποῦ τῆς βλέπεις καὶ παγόνεις.

ἔμπορεῖτε καὶ 'στὸ Φάληρον τὸ φρέσκο σας νά πάρετε
κᾶν μόνος, 'Υψηλότατε, κᾶν καὶ μὲ τὸν πατέρα.

Μὴ σὰς λυποῦν παντάπασι οἱ δεκαεῖς ψῆφοι
καὶ μερικῶν παρλάτα...
συλλογισθῆτε πρὸς στιγμὴν τί κόσμος ξερογλείφει
τοῦ Παλατιοῦ τὰ πιάτα,
καὶ πόσοι 'μπρὸς σας στέκονται μὲ τὸ λιθανιστήρι
καὶ πόσοι θυσιάζονται γιὰ κάθε σας χατήρι.

Μὴ δείχνετε τὴν ὄψιν σας καθόλου κατηφῇ
κι' ἂν Πρόεδρος δὲν 'βγήκατε ἀπ' ὅλους παμψηφεί,
πλὴν εἰδῶλον θὰ μένετε γλυκὺ καὶ λατρευτὸν
εἰς ὅσους παραπάχυναν μὲ μόσχον σιτευτὸν.

**Ἀνάστασις Λαζάρου
καὶ τοῦ ὑψηλοῦ κολλάρου.**

Ἐρθε Λάζαρε περθε... πάρτε βᾶγιν, βρε δειχθῶλοι...
ἔρθε Λάζαρε περθε... μὲς 'στὸν Βάλτο ψάλλουν ὅλοι...
Σκυλοδόημο παραιτήθη,
τὸ Τρικούπη ἀναστῆθη,

τσὲ ποτὶς με, τσὲ σκαλὶς με,
κι' εἰς ἀνάστασιν καλεῖς με.

Λάζαρε μὰς ἔξω δεῦρο,
ποῦχεῖς γλώσσα, ποῦχεῖς νῆρα...
πῆς μας τείδες ἐκεῖ πέρα,
ποῦ κοπάνιζες ἀέρα;
Εἶδα πλῆθος Λαζάρωνος,
εἶδα βάσανα καὶ πόνους,
εἶδα Κρίστη — ὠϊμένα! —
νά τουμπάρῃ σὰν κι' ἐμένα.

Ἐτρέξα 'στὰ πρῶτα χρόνια
τῆς 'Αρχῆς τῆς μαλαγάνης,
ἔφαγα καὶ μακαρόνια
μὲ τυρὶ τῆς Παμετζάνης.

Μοναχὸς πρῶτ' καὶ βράδ' ἄν
ἔδωκα τὰ γρόσα μου,
κι' ὅλο μὲ τῆς Λούκας λάδι
ἔτρεχα τὴ γλώσσα μου.

Τριγυρνούσα σάν πουλί,
πούχει χάσει τήν φωλιά,
και με κύτταζαν πολλοί,
μά δέν έβγαζαν μιλιά.

Δίχως βλάμη και κολλήγα
έξυνα τὸ νύχι μου,
και 'στὸ Μόντε-Κάρλο 'πῆγα
γιὰ νὰ 'δῶ τήν τύχη μου.

Μὰ κι' ἐκεῖ τζαναμπετιά,
τέρτσος ἦλθα 'στὰ χαρτιά,
πάω παίζω 'στὴν ρολίνα,
μοῦ σουφρόνουν μιὰ στερλίνα.

Τὸν Βεζούβιο τὸν εἶδες ;
τὸν 'ρωτοῦν οἱ τσελεπηδες.
Τὸν Βεζούβιο τὸν εἶδα,
κι' αὐτὸς μύδρους δλοένα
έσκορπούσε σάν κι' ἐμένα,
ὅταν ἤμουν 'στὴν βαλβίδα.

Τράβηξε κακὰ μεγάλη
τοῦτο τὸ τρανὸ κορμάκι...
δῶστε μου νερὸ μιὰ στάλα
νὰ ξεπλύνω τὸ φαρμάκι
τῆς ψυχῆς και τῶν χειλέων,
και μὴ μ' ἐρωτᾶτε πλέον.

"Ερδε Λάζαρε ὀρέ
γκρού τι Νούσεζα ἐρέ,
τσίλτ καρφῶσε μερὰ ντιάλε ;
ποιὸς σ' ἐκάρφωσε, μέγαλε ;
Οἱ καλοὶ συμπατριῶτες,
Γκραββαρίτικα κεφάλια,
και δέν ἔφαγ' ἀπὸ τότες
νὶ τσιπούραις, νὶ πετάλιχ.

Βάγια βάγια τῶν Βαγιῶ,
ποῦ θὰ βγάλουν μονοκουκκι
τοῦ διαβόντρου μας τὸν γυιό,
τοῦ διαβόντρου τὸ κουλουκι.

Κι' ἀφοῦ πρώτα 'βγῇ 'στὸν Βάλτο με βιολιά και με κλαῖνα
τότες κάλπη θὰ τοῦ βάλουν κι' ἐδῶ μέσα 'στὴν 'Αθήνα,
κι' ὕστερα 'στὸ κράτος ὅλο, τὸ μικρὸ και τὸ μεγάλο,
και θὰ γένῃ τὸ Τρικούπη σάν τὸ Μπουλανζέ τὸ Γάλλο.

"Αἶντε πάρε βγαίν νιὰ ντάρα,
νὰ κκι φθάν' ἡ Κορδονάρα,
'τρόμαξε γιὰ τὸ Τρικούπη και τὸ Μπάρμπ-Ντελγιάννη
κι' ἀρματώθη με ριβόλβερ, με σπαθὶ και γιαταγάνι,
και παθαίνει κάθε τόσο 'στὸ Βουλὴ παροξυσμὸ
και φαγόνεται νὰ πάρῃ τὸ Προϋπολογισμό.

"Τρόμαξε και τὸ Παλάτι γιὰ τὸ νέο Μπουλανζέ
και παράδες λέν πῶς στέλνει τὸ Μινίστρο τὸ Σκουζέ
νὰ μὴν ἔβγῃ τὸ Τρικούπη κι' ἀρχινίσῃ τὸ κυγᾶ
κι' ἔτσι χάσῃ τὸ Μινίστρο τὰ κλαῖμα και ταυγά.

"Ερδε Λάζαρε περδέ,
πάρ' τὴ λύρα σου, στραβέ,
και τραγοῦδα τίρι λίρι
'στὸ καινούριο παναγύρι.

Πήδα, μπίρο μ', μες 'στὸ Βάλτο
κι' ὅζω τὸ κουμποῦρι βγάλτο,
κι' ἀμολάρησ' ἓνα συμπάρο
γιὰ τὴλόρθο τὸ κολλάρο.

**Μιὰ δὴλωσίς μας δοβαρὰ
με 'λίγα λόγια και ξερά.**

Πρὸς τὴν σοφὴν ἐπιτροπὴν τῶν διεθνῶν 'Αγῶνων
διαδηλῶ με τόνον
πῶς κι' ὁ Ρωμηὸς, ἂν κι' ἀπὸ πρὶν δέν ἤθελε τὴν σῆσιν
καρμυλᾶς ἐπιτροπῆς,
ἀποχωρεῖ με τοὺς λοιποὺς χωρὶς νὰ θέλῃ θέσιν
ἀπὸ περιωπῆς.

Οὐχ ἤτιον τὴν εὐχαριστῶ
και χάριτας τῆς χρεωστῶ,
ποῦ διόλου δέν ἐτίμησε και τοὺς καλαμαράδες
και θέσι δέν τοὺς ἔδωσε 'στῆς πὶρ καλαῖς ἀράδες.

Μοῦ φαίνεται 'στὸ Στάδιον πῶς θάταν ἐντροπὴ
κι' οἱ δημοσιογράφοι,
τὸ πρόστυχο συνάφι,
νὰ κάθωνται κοντὰ κοντὰ με τὴν ἐπιτροπὴ,
και τέτολαις φάταις δίπλα τῆς ἡ Βασιλεία νάχῃ,
ποῦ τώρα τώρα γιὰ πολλὰ τῆς ἔχει 'στὸ στομάχι.

'Αναίδειαν καθὼς αὐτὴν ὡς σήμερα δέν εἶδα...
ὀρίστε τζάκλα γιὰ τιμαῖς και μοῦτρα γιὰ κερίδα!...
'Ακοὺς νὰ θέλουν μοῦτσουνα σαχλά και ψωραλέα,
ποῦ μᾶς παραφορτόνονται με τὰς ἐφημερίδας,
νὰ δείχνουν τὴν φιγοῦρα τῶν κοντὰ 'στὸν Βασιλέα
κι' ἴσα νὰ γίνουν κι' ὅμοια με τόσοις εὐπατριῖδας,
ἀφοῦ ποτὲ δέν ἔμπορεσαν και μήτε θὰ ἔμπορέσουν
ἓνα 'ψηλὸ τῆς προκοπῆς καπέλο νὰ φορέσουν;

'Αμμ' εἶναι τρόπος νὰ ζητῇ κι' αὐτὸς ὁ Φασουλῆς,
τοῦ δρόμου τὸ περίτριμμα, τὸ φαῦλον μορμολύκειον,
νὰ κάθεται 'στὸ Στάδιον κοντὰ 'στους Βασιλεῖς
και σταυραδέλφιν νὰ γενῇ με κάθε μας Πατρίκιον;
'Ὅρσε λοιπὸν σὲ μπόρσικας παληογραφειάδων μούραις
κι' εὐγε 'στῆς εὐγενέσταταις ψηλοκαπελαδούραις.

Ὁ Φασουλῆς ἐρώτησε τὸν βλάκα Περικλέτο :
"Εἶδες τὸν 'Αἰδονόπουλο τί 'σκάρωσε κι' ἐφέτο ;
Εἶδες ποῦ πῆγε κι' ἔφερε τὰ κάλοκαιρινά
κι' ἔχει δὴ Καταστήματα μεγάλα και τρανὰ
μες 'στους μεγάλους δρόμους μας, Αἰόλου και Σταδίου,
ἀνάμεστα λαμπρότητος και τέχνης αἰδίου ;
μὰ και 'στὰ δρό, βρε Περικλῆ, βροίσκεῖς τὴν διαφῆνεια
κι' ὅλα τῆς μάδας τῆς καρμυλῆς τὰ νέα φιγουρίνια,
κι' ἀπὸ τὰ δρό σωστὸς γαμπρός και γκοῦν ἱππότης βγαίνει,
ἂν ὅμως πρῶτο τζόβενο ἐπιθυμῇ νὰ γένῃ
πρὸς τοῦ Σταδίου προχωρεῖς τὸ μαγαζὶ τὸ πρῶτο
γιὰ νὰ ποζάρῃς πὶρ πολὺ και γιὰ νὰ κάνῃς κρότο.

Κι' ὁ Περικλῆς ἀπήντησε : "Ψυχὴ μου 'στὰ Πατήσια!
καμαρωτὸς ἐγύρισε μες' ἀπὸ τὰ Πατήσια
με κάθε τῆς ἀνοίξεως περίφημο στολίδι
κι' ἔκαθε και ξανάκοβε μαριόλικο φαλλίδι,
κι' εἶπα γὰρ 'στὸν ἀχανᾶ, γὰρ και 'στὸν προγᾶτορα,
ὅπου ἔμπορεῖ και ράβεται σὲ τέτολον πρωτομάστορα.